

- 2) Czy art. 19 ust. 2 oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie Unii Europejskiej jest zobowiązane oddalić wniosek o ekstradycję wystawiony przez państwo trzecie i dotyczący obywatela Unii Europejskiej przebywającego na terytorium danego państwa członkowskiego, jeżeli wniosek o ekstradycję opiera się na postępowaniu karnym oraz wyroku zaocznym wydanym w państwie trzecim, które są niezgodne ze standardem minimalnym wynikającym z prawa międzynarodowego i bezwzględnie obowiązującymi zasadami porządku prawnego Unii („ordre public”) oraz zasadą rzetelnego procesu?
- 3) Czy wreszcie chronioną przez art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, względnie przez orzecznictwo Trybunału zasadę „ne bis in idem” należy interpretować w ten sposób, że w przypadku pierwszego skazania w państwie trzecim i późniejszego umorzenia postępowania z powodu braku rzeczywistych powodów do dalszego ścigania w państwie członkowskim Unii Europejskiej, stanowi ona przeszkodę dla dalszego ścigania przez państwo trzecie?
- 4) Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na jedno z trzech pytań 1-3, w szczególności art. 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Prawo do wolności) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku żądania wydania w drodze ekstradycji przez państwo trzecie obywatel Unii nie mógłby zostać umieszczony w areszcie ekstradycyjnym?

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 15 lipca 2015 r. w sprawie T-333/13, Westermann Lernspielverlag GmbH/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 9 września 2015 r. przez Westermann Lernspielverlag GmbH

(Sprawa C-482/15 P)

(2015/C 406/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Westermann Lernspielverlag GmbH (przedstawiciele: A. Nordemann i M.C. Maier, Rechtsanwälten)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącej odwołanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-333/13 z dnia 15 lipca 2015 r.,
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Posiłkowo, w razie gdyby Sąd stwierdził, że wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. stał się bezprzedmiotowy ze względu na okoliczność, iż stwierdzono wygaśnięcie prawa do znaku towarowego drugiej strony, na którym opierał się sprzeciw, w całości ze skutkiem od dnia 13 czerwca 2013 r., wnosimy do Trybunału o:

- uznanie, że niniejsze odwołanie stało się bezprzedmiotowe i że nie ma potrzeby orzekania w jego sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie opiera się na następujących podstawach:

1. naruszenie zasady prawa do obrony, w szczególności, prawa do bycia wysłuchanym,

2. naruszenie zasady prawa do rzetelnego procesu,
3. naruszenie art. 69 lit. c) i d) regulaminu postępowania przed Sądem,
4. naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾.

Wnosząca odwołanie jest zdania, że Sąd nie uszanował jej podstawowego prawa do bycia wysłuchaną, gdyż 1) sekretarz Sądu powiadomił wnoszącą odwołanie w dniu 3 lipca 2015 r., iż argument wnoszącej odwołanie – stanowiący powiadomienie Sądu, że znak towarowy będący podstawą sprzeciwu już nie istnieje ex tunc – nie może być wzięty pod uwagę i 2) wyrok Sądu wydany w dniu 15 lipca 2015 r. nie wspominał wcale okoliczności, że znak towarowy drugiej strony, na którym głównie opierał się sprzeciw, nie istniał już w chwili wydania wyroku.

Wnosząca odwołanie jest zdania, że Sąd naruszył jej podstawowe prawo do rzetelnego procesu, gdyż 1) Sąd oddalił wniosek wnoszącej odwołanie o zawieszenie postępowania i w rezultacie pominął okoliczność, iż złożony przez wnoszącą odwołanie w dniu 13 czerwca 2013 r. wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku, a także wniesiona przez wnoszącą odwołanie w dniu 5 stycznia 2015 r. przeciwko znakowi towarowemu drugiej strony skarga o stwierdzenie nieważności oparta na bezwzględnej podstawie odmowy rejestracji są uzasadnionymi środkami obrony, które mają bezpośredni wpływ na wynik niniejszego postępowania, i 2) Sąd odmówił uwzględnienia uwag wnoszącej odwołanie z dnia 12 czerwca 2015 r.

Wnosząca odwołanie jest zdania, że Sąd naruszył art. 69 lit. c) i d) regulaminu postępowania przed Sądem ze względu na oddalenie obu wniosków wnoszącej odwołanie o zawieszenie postępowania bez jakiegokolwiek wyjaśnienia, choć w obu przypadkach OHIM nie zgłaszał żadnych sprzeciwów wobec zawieszenia postępowania, a wnosząca odwołanie przedstawiła istotne powody, dla których zawieszenie postępowania wydawało się potrzebne.

Wnosząca odwołanie jest zdania, że Sąd naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, gdyż naruszył prawo i przeinaczył mające znaczenie okoliczności faktyczne sprawy, jako że ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd została oparta na znaku towarowym, w odniesieniu do którego stwierdzono wygaśnięcie prawa w dniu 22 maja 2015 r. ze skutkiem od dnia 13 czerwca 2013 r.; zatem zanim wnosząca odwołanie wniosła je do Sądu w dniu 17 czerwca 2013 r. i zanim Sąd wydał orzeczenie. W rezultacie w chwili wydania wyroku w dniu 15 czerwca 2015 r. słowno-graficzny wspólnotowy znak towarowy drugiej strony nr 003915121 ani nie mógł zostać wzięty pod uwagę, ani żadne wnioski nie mogły zostać oparte na wspomnianym znaku.

Wreszcie wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału, w razie gdyby wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. stał się bezprzedmiotowy ze względu na okoliczność, że stwierdzono wygaśnięcie prawa do znaku towarowego drugiej strony, na którym opierał się sprzeciw, w całości ze skutkiem od dnia 13 czerwca 2013 r., o uznanie, że niniejsze odwołanie stało się bezprzedmiotowe i że nie ma potrzeby orzekania w jego sprawie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy)
w dniu 17 września 2015 r. – CTL Logistics GmbH/DB Netz AG**

(Sprawa C-489/15)

(2015/C 406/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Berlin